

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 515: Cần Biết Rằng Phàm Hễ Nói “Khiển” (Trừ Bỏ), Là Do Có Chấp Trước Nên Mới “Khiển”

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 045)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tu tri phàm ngôn khiển giả, nhân chấp cố khiển.】 *(Dịch nghĩa: Cần biết rằng phàm hễ nói “khiển” (trừ bỏ), là do có chấp trước nên mới trừ bỏ).*

Chữ “khiển” này là đối với cái gì mà nói vậy? Là đối với sự chấp trước mà nói. “Khiển” chính là buông xuống.

Vào thời xưa, lúc bấy giờ là thời Nam Tống ở Trung Quốc, tại Phụng Hóa, Chiết Giang có xuất hiện một vị Bồ Đại Hòa Thượng, hiện nay tất cả chúng ta đều tôn xưng Ngài là Phật Di Lặc, Bồ-tát Di Lặc. Hiện nay các tượng Bồ-tát Di Lặc được tạc đều là hình tượng của Bồ Đại Hòa Thượng. Bồ Đại Hòa Thượng cũng là người không câu nệ hình thức, từ sáng đến tối đều vác trên vai một chiếc túi vải lớn (bồ đại), đi khắp nơi để hóa duyên. Người ta cho Ngài thứ gì, Ngài cũng chẳng quản là thứ gì, đều bỏ hết vào trong chiếc túi vải, vác lên rồi đi.

Đã từng có người thỉnh giáo lão nhân gia Ngài rằng: “Ngài tu hành như thế nào?”, hướng về Ngài mà thỉnh giáo phương pháp tu hành. Ngài đang đứng ở chỗ đó, liền đặt chiếc túi vải xuống. Người kia căn tánh cũng rất khá, liền hiểu được ý của Ngài. Tu hành, tu hành như thế nào? Chính là “buông xuống”. Buông xuống rồi thì sao nữa? Ngài lại vác chiếc túi vải lên vai rồi bước đi. Buông xuống và vác lên là diễn ra đồng thời.

Trong “Kinh Kim Cang” nói, “Ứng vô sở trụ” (Nên không có chỗ trụ) chính là buông xuống, “nhi sinh kỳ tâm” (mà sinh tâm ấy) chính là vác lên rồi bước đi, Ngài dùng phương pháp này để biểu thị. Những đạo lý được giảng trong toàn bộ “Kinh Kim Cang”, qua một động tác biểu diễn của Ngài, thấy đều

được diễn bày ra hết. Chúng ta tốn biết bao nhiêu công sức để giảng giải, còn Ngài chỉ cần biểu diễn một cái là thấu tỏ ngay, Ngài quả thực là đang “hành Đạo”.

Sau khi buông xuống rồi thì phải biết nhấc lên (đề khởi), lúc nhấc lên cũng phải biết buông xuống, buông xuống và nhấc lên là một chứ không phải hai. Nếu quý vị cho rằng đó là hai việc khác nhau, thì quý vị sai rồi. Chúng là đồng thời, đồng thể đồng thời, như vậy mới hiển thị ra “chư pháp nhất như, không hữu đồng thời” (các pháp là một thể chân như, không và có đồng thời tồn tại).